

מסע של סדק \ יצירת וידאו דאנס מאת אביטל עדן

הרקע: הוידאו דאנס מספר על הכרה שלי באובדן בית ילדותי כסדק הקיים בי עד היום. דרך היצירה אני מאפשרת לעצמי להתחבר לכאב ולהשפעת האירוע עלי. אל הסדק שנוצר בי. העקירה מימית והרס בית ילדותי כשהייתי בת ארבע, קטנה מלהכיל, קטנה מלהבין. עכשיו, בתוך חיי הבוגרים, האפשרות להתרפק על בית הקברות [אתר קירות ימית] שמייצג את מה שאיבדתי, מאפשר לי להתבונן ברצף הסדקים של חיי, ודרך קירות ימית, להתחבר לכאב, לאפשר לעצמי לשהות בו ולשאול את עצמי:

מה זה בית?

כשהבית הפיזי או המבנה המשפחתי מתפרק, נוצר סדק בקיום היומיומי שלי

אני רוקדת בתוך הסדק, שווה בו

אני הסדק, האם גם אני הבית?

השאלה הזאת מהדהדת בתוכי כי אובדן בית פיזי ומשפחתי הוא חוויה שחזרה על עצמה בחיי. העקירה מימית, גירושין פעם ראשונה, גירוש גוש קטיף, גירושין פעם שנייה.

אני מתחברת למהלך עולמי של חורבן בית [המקדש] ראשון וחורבן בית שני והנבואה שאלוקים יבנה בית שלישי שלעולם לא יחרב. עוֹד אֶבְנֶה וְנִבְנֶה בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל עוֹד תִּעֲדֵי תְּפִיחַ וְיִצְאָת בְּמַחֹל מְשַׁחֲקִים. [ירמיהו לא] אני, מתברר, מלאת אמונה בשעת אמת של חורבן.

השלב הנוכחי - להיכנס אל בן היצירה, אל תהליך הגילוי התנועתי, לגלות לחשוף ולהכיר מה קורה בתוכי. אני רוצה לחשוב שבשאיני יוצאת בסוף היצירה מאתר קירות ימית, אני יוצאת כשהסדקים, האובדן והכאב הם חלק מהקיום שלי, חלק מחיי וחלק מהאישיות שלי. הפעם, לא בטעות, ולא כטראומה שאני מדחיקה אלא כהכרה שהסדקים שנוצרו הם גם אילו שהניחו את היסודות לבנייה של מי שאני היום.

נתינת בית לסדק שבתוכי, מהווה יסודות לבית פנימי ופיזי.

הוידאו דאנס מתחלק לשלושה חלקים:

חלק ראשון - ילדות, תמימות, משחק בחולות

חלק שני - חיי הבוגרים ככלה שהתחנתה והתגרשה, פעמיים.

סיום - חלק שלישי - עדיין לא ידוע: הצעה - חיבוק וחיבור עבר הווה פנימה והליכה אל העתיד

המרכיבים הכוריאוגרפיים:

שפה תנועתית:

1. חלק ראשון: תנועות של כף יד מסביב לכף יד, התנועה מתפתחת ככה שכל חלק גוף יכול להסתובב מסביב לחלק גוף אחר, גם כשזה לא אפשרי בין חלקי גוף שונים, זה עדיין מהות וכיוון התנועה. נותן תחושה של חיבוק עצמי, ריפוי עצמי, התחברות למעגל החיים ולמעגל הזרימה הפנימית. מספר על הכלת הכאב, על חיבוק, על חיבור לכל חלקי הגוף והרבדים הפנימיים. סוג התנועה מתקיים במרחב, בגבהים שונים וגם על האדמה\רצפה. המקצב הוא הרמוני, זורם מתנועה לתנועה והעברת משקל היא רלוונטית לתנועה. יחפה.

2. חלק שני, הגוף שלי נע כאישה סדוקה. המפרקים שלי פועלים כמושכים אחד את השני והידיים שלי שוהות באוויר ונמשכות אחר כובד הגוף – כוח המשיכה הוא המניע את הגוף וה core שבי ועמוד השידרה מאפשרים לגוף להיות במאונך, בסוג של עמידה. נראה שרוח היא המעבירה בי תנועות. העיניים שלי:
א. מתבוננות בקו ישר- לאיפה שהגוף שלי נוטה ומושך את הראש – ישפיע על הזווית ממנה העיניים של מסתכלות בקו יש קדימה.
ב. מתבוננות בידיים שלי, התלושות תלויות ומרחפות באוויר, מבט שואל: "באלה הידיים עשיתי לעצמי את החורבן?" "אלה הידיים יכולות לבנות בית?" "היבנו?"

צורה נוספת של סדוקה:

א. התרפקות על הקירות, התכרבלות

ב. הדיפה ודחיפה של הקירות וההשפעה על הגוף בצורה של קונטקט מתוך הדחיפה.

3. URBAN DANCE - שילוב של צורת הריקוד הזאת – הסגנון הוא: עם נעליים. HIT ON THE ISOLATION, FOOT WORK POP, FREEZE, BEAT התנועה מתקיימת כמכה לתוך התנועה, כולל הבעות פנים, תנועה חותכת, תנועות חדות וחזקות עם עצירות והקפצת השרירים. גלים פנימיים של הגוף, קפיצות ובעיטות שקופאות באוויר, הרעדה טלטלה ושחרור של הגוף.

3. אלמנט שחוזר על עצמו: אביטל מתבוננת בכף היד שלה- ועל כף היד [מוקרן\יש] סרטון בו

היא מתבוננת

ארט:

תלבושת:

1. בחלק הראשון: בגד רטרו, שחזור של בגד שלבשתי כילדה, כנראה גווני תכלת.
2. בחלק השני: דימוי של שמלת כלה, בדי שיפון, צבע שמנת נוטה ללבן, תחרה במותן גבוהה
3. בסיום: בגד בסגנון היפ הופ, עם כובע ובד שמקבל תנועה, משולב צבעי שמנת בורדו וטורקיז על בסיס שחור. נעלי ספורט תואמות עם סוליה שטוחה

איפור ושיער:

1. חלק ראשון – ילדה: שחזור תלתלים קצרים, איפור שייתן נראות של ילדה, דגש על כפות ידיים וציפורניים גם של הרגליים כי יצטלמו מקרוב.
2. חלק שני – כלה: איפור: שיוציא אותי הכי יפה אבל באותו הזמן סדוקה וכאובה אולי מריחה של שחור מהעיניים כך שמצטייר בכי, אכזבה, כאב. שיער: אסוף מלמעלה מפוזר מאחורה, טול שמוחזק בזר קטן. אולי לתת לעצמי להיראות כמו הכלה העתידית שאני רוצה להיות?
השמלה מתלכלכת מחול ונדבקים אליה קוצים
נעליים: אולי יהיה גם עקב גבוה
3. סיום: אולי: חוויה של עתידני, צבעים עזים, הרבה צמות גם גבוהות ואביזרי שיער בצבע זהב.
איפור: אולי – איור קטן סביב עין וצד של פנים של מעגלים ועיגולים מתחברים בצבע זהב.

צילומים ועריכה:

צילומים:

[אולי: צילומים גם באולפן ירוק כדי להשתמש להקרנה על כף היד]

צילומי שטח: לוקיישן: [אתר קירות ימית](#)

צילומי רחפן: מעל קירות ימית בחלק הראשון ובחלק האחרון

צילומים משלימים: 1. ים גלים מתנפצים אזור אשקלון.

לברר: באיזה עדשות לצלם?

עריכה:

סגנון העריכה יביע את החיפוש של אביטל אחר מה מהווה בית, מה העיניים שלה רואות בזמן שהיא רוקדת, אולי גם בתנועות המצלמה – בנוסף המעברים בעריכה יהיו בין פריימים של קלוז אפ ללונג שוט ולזוויות רחבות כדי לשקף את הבית הפנימי שמחפשת לבנות ואת החיבור או אי חיבור לבית הפיזי חיצוני. מעברים בין מרחב פנימי גופני: איברי הגוף – למרחב חיצוני : הגוף בנראות רחבה.

אפקטים בעריכה:

אלמנט שחוזר על עצמו: אביטל מתבוננת בכף היד שלה – ועל כף היד [מוקרן\יש] סרטון בו היא מתבוננת [חוף ים, עצמה רוקדת מקטעים שונים מתוך הוידאו דאנס] זה בא לחבר למהות הוידאו דאנס של התבוננות פנימית בתוך הסדק – בתוך האירועים שיצרו לי הסדק – ולבסוף – בחלק האחרון כשאביטל לוקחת את הכף יד ללב, זה מספר על הסדקים, על הכאב, על האירועים שהיוו משבר – שאני אוספת אותם אל תוך חיי, מחבקת, נותנת מקום, מאפשרת בית לכאב ולסדקים בתוכי.

פסקול:

הפסקול בא לשקף את המתחולל בעולמה הפנימי של אביטל: האמונה, התמימות, השבר, הכאב, האכזבה, התקווה, החוזק, הניגון הפנימי של הנשמה. חליל צד, תיפוף בתופים שונים, ווקליות.

כל חלק יאופיין בסולם מוזיקלי המספר את הסיפור של החלק, בנוסף צלילים ווקלים בהתאם

חלק 1 – פסקול מוסיקלי סולם פנטטוני ילדות תמימה ושמחה, קולות של גלים מתנפצים בחוף

חלק 2 – קולות טרקטורים והרס מבנה, פסקול מוסיקלי צלילים במולים – עצב, כאב, אכזבה, מתח

אולי: פסקול של מלל, שאני משוחחח עם אימא עלי. [על ההריון והלידה שלה איתי]

סיום: אולי: מוסיקת היפ הופ וגם ווקאלי היפ הופ צלילי ראפ

בסיום הקלטות אימא מוסיקלי המשלב הכול.

לברר: הסולם והסגנון לכל חלק והצלילים הפסקול המוסיקלי יהיה על בסיס מנגינה מוכרת או המצאה?

תסריט [טיוטה ראשונית]

חלק ראשון:

1. חוץ, קרניים של שמש, חולות בשיפוע כמו דיונה ליד הים. פסקול: סולם פנטטוני, תמימות, ילדות

אביטל, [לבושה בגד שהוא שיחזור של בגד מתוך תמונה בחולות ימית] מתגלגלת בחול, שוב ושוב כאשר זווית המצלמה תופסת חלקים שונים של הגוף חיוך וצחוק, את החול שעף, אפשר לשלב הילוך איטי. אביטל "משחקת" בחול, תנועתיות של כף יד מסביב לכף יד – שעוברת לכל הגוף, דרך זה נעשה משחק בחול, כמו חפירה, הזזת החול, להחזיק חול בכף יד ושנופל מהכף יד כמו שעון חול. על עצמה ומסביב.

ים עם גלים שמגיעים לחוף, מוקרן בקטן על הכף יד שלה, [כאילו היא מחזיקה את החוף] מתחת ליד נוצר חול רטוב כשלולית, אביטל אוספת חול רטוב בכף יד ומשחררת כמו במסננת וזה יוצר מגדל קטן של חול, וחוזר על עצמו כמה מגדלים כאלה. [המגדלים בחול שבניתי כילדה ונמחקו מגלי הים, סוג של מספרים לי מה טומן לי העתיד]

2. חוץ. פסקול של טרקטורים ושבירות קירות, מוסיקה צלילים במולייים, צילום רחפן, עולה מעל אביטל המשחקת [רוקדת בחולות חלק ראשון, שפה תנועתית 1] ונחשף שהחולות נמצאים בתוך אתר קירות ימית. רואים את קירות ימית והרחפן מראה לנו את הלוקיישן [בעצם מבינים שאביטל משחקת בתוך בית קברות לקירות] בא לשקף ולספר על עמדת הילדות התמימה בחוויה של ימית כבית משחקים ליד הים, עם חשיפה למאבק לעצירת הנסיגה. ובחוויה של ההתחברות לכאב יש לי התחברות להבנה של עצמי בתוך הרקע של מה שקרה בחיי. וגם הגעגוע לשחק בפשטות בחול לפני שהכול נהרס.

חלק שני:

3. חוץ, אתר קירות ימית. מוסיקה סולמות במינור. קירות סדוקים ושבורים המונחים באלכסון וחלקם יוצרים זווית שאפשר להיכנס להיות ביניהם. אביטל לבושה שמלת כלה מלוכלכת מחול, עם קוצים, ואיפור מותאם.

אביטל, בתנועתיות של סדוקה, מצולמת בזוויות שונות במיקומים שונים באתר, גם בצילומי רחפן וגם בצילומי תקריב. גם בין הקירות. לפי השפה התנועתית של החלק השני.

גם בתנועתיות שנראה שהסדק שואב אותה פנימה.

צילום של אביטל בסגנון קונטקט עם הקיר ו urban dance בין הקירות.
אלי משתלב בחלק הזה הפסקול של שיחה עם אימא. ובעריכה התאמה בין המלל לתנועתיות ולצילומי לוקיישן.

סיום:

אביטל יושבת על הברכיים כשהן מקופלות, [נעליים? יחפה?] בחולות כמו בתחילת הסרט. מתבוננת על כף היד שלה, שם היא רואה את עצמה רוקדת את מה שרקדה בצילומים. היא לוקחת את הכף יד של עצמה מניחה על הלב, ויש הבזק של הסרטון שראתה על כף היד לכמה שניות על אזור הלב.
אביטל נעמדת והולכת מאתר קירות ימית אל האופק של הנוף. היא מחזיקה את שמלת דימוי הכלה.
פסקול: שומעים ילדים וצחוק של תינוקת: אימא, אימא, mommom. והפסקול שהיה בהתחלה מוסיקה המשלבת את כל הסגנונות

עולה כיתוב בעברית ואנגלית, אות אחרי אות:

עוד אֶבְיָרָה וְנִבְנִית בְּתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל עוֹד תִּעַדִי תִפְיָרָה וְיִצְאֵת בְּמַחֹל מְשַׁחֲקִים:
ירמיהו פרק לא פסוק ג

נקודות לעיבוד נוסף:

המצאת ובניית הריקודים בהתאם לתסריט כדוגמת קלוז אפ על כפות ידיים – להכין כוריאוגרפיה לידיים

- פס הקול יכול לגדול גם למלל : אולי אני שואלת את אימא שאלות על הרגשות שלה מההריון וההולדה שלי והתוספת המשפחתית שהבאתי. וזה יתחבר למסע העמוק לשורש ההגעה לעולם.
- חיזוק האימג'ים והשהייה בתוך הסדק. לשהות בחווית הסדק שנוצר.
- לגלות איך הסדק מתבטא בתנועה, בדימויים: אני נעה כאימא סדוקה בין לתת בית לילדים ללתת בית לעצמי ולגלות ממה הקירות של עצמי עשויים
- זמן תהליך היצירה בא גם לשאול את עצמי איזה בית אני רוצה להרכיב
- פילטרים של מצלמות? סוגי עדשות?
- שעות הצילום? [זריחה\שקיעה\ אור יום]

